

USŁUGUJĄCE SIOSTRY W ŻYCIU KOŚCIOŁA

Wersety biblijne:
Rz 16:1-2, 3-4, 6, 12b.

I. List do Rzymian 16 nie jest jedynie rozdziałem zawierającym pozdrowienia; stanowi on pełny i wyczerpujący zarys życia kościoła. Ten ostatni rozdział Listu do Rzymian objawia nam, że praktyczne i właściwe życie kościoła zależy przede wszystkim od sióstr.

II. Cztery siostry w szesnastym rozdziale Listu do Rzymian:

A. Feba – ww. 1-2:

1. W pozdrowieniu Pawła, jej imię zostało wymienione w szczególny sposób przed wszystkimi innymi pokazując, że siostry zajmują pierwsze miejsce w praktycznym życiu kościoła.
2. Była ona diakonisą, usługującą siostrą, reprezentującą ducha służby w życiu kościoła; pierwszą rzeczą w życiu kościoła nie jest doktryna, lecz służba.
3. Została też nazwana patronką (opiekunką lub protektorką), jest to słowo wyrażające czyjaś godność, oznaczające kogoś, kto pomaga, pokrzepia i zaopatruje; wskazuje to, że otaczano ją wielkim szacunkiem.
 - a. Tak jak pielęgniarka, patronka jest osobą, która zawsze jest z tobą, obok ciebie, troszcząc się o ciebie, zaspokajając wszystkie twoje potrzeby, nosząc wszystkie twoje ciężary i rozwiązując wszystkie twoje problemy.
 - b. Greckie słowo *parakletos*, przetłumaczone jako „Pocieszyciel”, odnoszące się do Ducha Świętego, najlepiej jest przetłumaczyć jako „patron”, co odnosi się do kogoś wezwanego po to, by stać u twojego boku troszcząc się o wszystkie twoje sprawy, kwestie prawne i potrzeby zawodowe (J14:16 przyp. 1; 1 J 2:1 przyp. 5).
4. Była ona całkowicie w kościele i dla kościoła, służąc bezpośrednio kościołowi.

B. Pryska (z Akwilą) – ww. 3-5a:

1. Jej imię zostało umieszczone przed imieniem jej męża, co wskazuje na to, że prawdopodobnie była ona silniejsza w życiu kościoła od swojego męża i w pewnym sensie przewodziła w trosce o życie kościoła.
 - a. Siostry mogą przewodzić w obieraniu drogi życia kościoła dla rodziny.
 - b. Nie powinny przewodzić w takich sprawach, jak nauczanie, duchowość, podejmowanie decyzji i udzielanie wskazówek, lecz w służeniu kościołowi.
2. Kościoły spotykały się w domu tego małżeństwa – 1 Kor 16:19.
3. Nadstawiali własnego karku za życie Pawła oraz za kościoły, za co wdzięczni im byli zarówno apostoł, jak i kościoły; siostry powinny przewodzić w poświęcaniu się dla życia kościoła.

C. Maria i Persyda – ww. 6.12:

1. Maria natrudziła się wiele dla apostołów.
2. Persyda natrudziła się wiele w Panu.

III. Siostry powinny służyć, trudzić się i przewodzić w ten sposób w życiu kościoła:

A. Siostry powinny służyć więcej niż rozmawiają, a kiedy już rozmawiają z innymi, powinny mieć słowa, które usługują innym ludziom życiem:

1. Paweł powiedział w 1 Liście do Tymoteusza 5:13: „A jednocześnie uczą się także być bezczynne, chodząc od domu do domu; i nie tylko są bezczynne, lecz także plotkują i zajmują się cudzymi sprawami, mówiąc to, czego nie powinny”. Za wiele jest próżnego mówienia o sprawach kościoła, a niewiele służby.
2. Gdyby siostry były tak pochłonięte duchem służby, nie miałyby czasu, energii, uwagi ani serca, aby mówić o czymkolwiek, co nie usługuje innym ludziom życiem dla ich wzrostu.
3. Powinniśmy chodzić według ducha i być ograniczeni w naszych słowach – Rz 8:4; Ef 4:29; Mt 12:36.

B. Najlepszą służbą dla siostr jest modlitwa:

1. W domu Marii w Dziejach Apostolskich 12 odbywało się spotkanie modlitewne za Piotra, który był uwięziony; taka modlitwa była służbą.

KOCHAJĄCE MATKI W ŻYCIU KOŚCIOŁA

Wersety biblijne:

J 19:25-27; 1 P 5:13b; 1 Tym 1:2-3a; Rz 16:13.

I. Nacisk w rozdziale 16 Listu do Rzymian (w pełni poświęconym praktycznemu życiu kościoła; termin kościół lub kościoły pojawia się tu pięć razy), położony jest na siostry, a nie na braci, (podczas, gdy Febe była polecana jako „nasza siostra”, Paweł nawet raz w swoich pozdrowieniach nie powiedział „nasz brat”).

II. Nowa relacja oparta na życiu przekazanym w Chrystusie:

- A. „Pozdrówcie Rufusa, wybranego w Panu, oraz matkę jego i moją” (Rz 16:13); matka Rufusa w ciele nie była oczywiście matką w ciele dla Pawła.
- B. Paweł nazywał Tymoteusza i Tytusa swoimi „własnymi” synami (1 Tm 1:2; Tt 1:4); Piotr był ojcem Marka nie w ciele, ale według ducha, na podstawie wspólnej wiary (1 P 5:13).
- C. W czasie ukrzyżowania Pan powiedział do Marii, swej matki w ciele: „Oto twój syn”, a do swego kuzyna Jana: „Oto twoja matka” (J 19:25-27).
 - 1. Zapis ten pokazuje, jak życie wierzących w Chrystusa mogło być przekazane przez udzielającą życia i uwalniającą życie śmierć Jezusa i Jego zmartwychwstanie.
 - 2. Z powodu ukrzyżowania Chrystusa Maria stała się matką Jana, a Jan jej synem.
- D. Dlatego Nowy Testament podkreśla relacje w rodzinie raczej według ducha niż według ciała.

III. Matki w życiu kościoła:

- A. Aby praktyczne życie kościoła mogło osiągnąć szczytowy poziom, potrzebne są siostry, które byłyby prawdziwymi matkami; wszystkie siostry niezależnie od wieku muszą być matkami dla młodszych w kościele jako dla swoich duchowych dzieci:
 - 1. Najbardziej praktycznym szkoleniem dla matki jest małe dziecko; traktowanie innych jak swoje własne dzieci

- i opiekowanie się nimi w szczególny sposób pomoże dorosnąć zarówno im, jak i samym matkom.
2. Jeżeli siostry patrzyłyby na krzyż i ulegały przeobrażeniu w życiu przez opiekowanie się młodszymi jak własnymi dziećmi, w kościele nastąpiłoby przebudzenie!
- B. Dzieci duchowe są dla siostr ochroną, strzegą ich i są dla nich ograniczeniem i wsparciem, zachowując je od popełnienia błędów, od bycia pokonanymi i od odejścia.
- C. Nawet słudzy Pana potrzebują mieć matki; bez siostry jako troszczącej się o nich matki wszyscy ci, którzy niosą ciężar służb dla Pana, ucierpią.
- D. Bycie matką udziela wielu lekcji, sprawdza na różne sposoby i w pełni obnaża:
1. Pokaże to nam, jak kochamy samych siebie bardziej niż innych, jak zależy nam tylko na sobie samych, jak egoistyczni jesteśmy i jak bardzo jesteśmy w sobie.
 2. Dzieci duchowe pomagają nam w tym, byśmy zostali złamani; bycie matką to najlepszy sposób na otrzymanie błogosławieństwa, wzrostu, duchowości i prawdziwego radowania się Panem.
 3. Opiekowanie się dzieckiem uczyni nas praktycznymi i pomoże nam uchronić się od naszej dyspozycji.

IV. Praktyczne relacje „drugiej” rodziny:

- A. W rozdziale dziesiątym Ewangelii Jana, w zmartwychwstaniu, Jan stał się synem Marii, a Maria stała się matką Jana, co oznacza, że tych dwoje weszło w drugą relację w Bożej rodzinie, która nie była według ciała, ale zaistniała w życiu przekazanym:
1. Ponieważ mamy drugie narodziny, mamy również drugą rodzinę i rodzinne relacje, relacje pomiędzy prawdziwymi siostrami i prawdziwymi matkami.
 2. Musimy troszczyć się o innych jako matki, ale powinniśmy także uczyć się być córkami i pozwolić innym troszczyć się o nas.
 3. By braterstwo w życiu kościoła było szczere, powinniśmy troszczyć się o dzieci innych jak o nasze własne.
- B. W Bożych oczach liczą się dzieci duchowe, dlatego potrzebujemy drugiej kategorii dzieci i wszyscy potrzebujemy matki, by troszczyła się o nas.

